

Tak tohle jsme ho učit asi spíš neměli :D

Rekonstrukce Domečku má logicky různorodé fáze.

Od tý vyklízecí, přes bourací až k tý, kdy se už něco nového tvoří. Prozatím jsme se pohybovali hlavně čistě jen v těch prvních dvou. Vyklidili jsme domek do přístavku a já teď vyklízím ten přístavek. Jsem výbornej sběrovej referent, takže to slušně mizí. Poctivě plním svou popelnici se směsnejma a i směšnejma drobnostma, připravuju pytle na odvoz s tříděným odpadem a nebo ho občas i dopravuju svou kárkou do kontrejnerů u nás (ale to ne moc často a ne moc, abych to tam nezahltila). Využiju toho vždycky rovnou i k tomu, že s sebou vezmu některýho z ohaříků. A... nebo taky nevezmu. To když některý, tedy některé! - hned u silnice předvedou, že se umí chovat tak flekatě, jak mají flekatej kožich, tedy jako kráva. To pak nastane okamžik, kdy je kráva drapnuta za flígr a ke svému překvapení jede jak namydlenej blesk zpátky za branku a má smůlu, její šichtu převezeme zrzavej kožíšek. Ten si ukázněně a radostně hopíkává prostorem a nutí mě při transportu odpadků k tomu, že čutám na zemi ležící padančata. A za plotem ječí kráva, co se převlíkla za sirénu. Tento rychlý a nemilosrdný zásek posléze způsobí, že když pak odpoledne jdu s košem střepů ještě znovu tu stejnou cestu a vezmu s sebou ohaře dva, nahlíží již dotyčná na celou situaci zcela jinak a bez keců dodržuje to, co má. A já si v duchu cynicky mnu ruce ☹ .

Bourání má v gesci převážně Brtník a jak bylo vidno z fotek, vzal to poctivě. Od podlahy, ke stropu až k oknům. A! Tady se dostáváme k meritů věci. Od určitý doby jsou okna vyndavací a zastamdací. Brtník je profík, takže myslí na všechno a po skončení prací vždycky dokáže ty okna i s rámem dát zase zpátky, aby to tam nezůstalo otevřený a přístupný. Otevřený to je ovšem po celou dobu, co jsme tam a pracuje se. Okno do ulice je vysoko, ale to do zahrady je tak, že když si ohař stoupne na zadní, opře se pěkně pacičkama a když stojí na špičkách, načuhuje dovnitř.

A pokud se trošku rozeběhne a pořádně odrazí, může hupnout na parapet ☹ . A pokud je jen trošku inteligentní, využije taky šikmou násypku na uhlí, která pod oknem v rohu a jako po rampě si vyběhne o kousek výš a hópne dovnitř na pohodičku. A pak stojí důležitě na tom parapetu a jest mu tleskáno a sklízí nadšený ovace a usmívá se na všechny strany. Nu a zde jest ten kámen úrazu. Protože ohař v tom rezatým kožíšku miluje ovace, postlesk, obdiv a jásání davů, obzvláště v případě, že jde o nějakou krávovinu, kde může kašpařit a bavit sebe i okolí. Takže se do toho položí a má to místo taxisova příkopu. Baví se tím, že to zdolává sem a tam. Ohař ve flekatým kožíšku si taky hópne několikrát nahoru, leč neshledává v tom

Tak tohle jsme ho učit asi spíš neměli :D

nějakou extra zábavu a tak jde dál sčítat myše. Zato ten rezatej, ten se v tom našel a má to jako dobrou zdroj zábavy.

Ovšem .. .. pak přijde fáze budovací. Ponejprv je budováno poměrně hrubě-tedy, že se oknu přizdí boky - tam o nic nejde, a že se přizdí parapet o řadu cihel, tam to taky bylo cajk, protože to měl ten zrzatej kožíšek jiný starostě, jako třeba hárání, nebo sběr ořechů. Jeenze..... teď došlo na úpravu už ne hrubýho rázu, otvory pro okna už se začišťují tak, aby až nám okna vyrobí, to bylo špičkový připravený. A je nutno k nim podle toho i přistupovat. Takže když třeba Brtník potřeboval do místnosti hadici s vodou, dělala jsem stojánek pro hadici a držela ji ve vzduchu, aby nedošlo ke stržení čerstvé malty v okolí parapetu. Stála jsem tam s rukama vzhůru, jak kdyby na mě někdo mířil pistolí ☹ ☹ . A stála jsem tam poměrně dlouho, než to šéčko Brtník osprchoval.

Přesně v momentě, kdy jsme hadici stěhovali zpátky ven, se přiřítíl ten rezatej rarášek, hópнул na násypku a uuuuž se chtěl odrazit, že si hópne do okna pro trochu toho obdivu, ovací a jásaní. A místo toho se ozval příšernej skřek. Vyšel ze mě. Mělo to být "Ne! Nesmíš!" ale nepřipomínalo to ani jedno a ani zdaleka ☹ ☹ Jak jsem měla vzpažený ty ruce, nějak mi to zdeformovalo hlas či co. ☹ ☹ Každopádně to ale bylo dostatečně podivuhodný, aby to Rumíčka v tom výskoku zastavilo jak v animovaném filmu. Bohužel teda, nelevitoval, jako to postavičky z animáčů dělávají a místo toho se zamotal do koudelky z hadice, která se pod oknem vytvořila, když jsem hadici ručkovala zpátky do zahrady. Zamotal se do toho chudera jak do pavučiny a padnul zpátky na zem. A s takovým vám vyčítavým pohledem! Jasně, že byl vyčítavej. Nedivím se mu ani za mák. Páč nejprv se mu fšící hihňáme a podporujeme ho v tom, jak je výbornej, když skáče do okna jak blecha a pak najednou NESMÍŠ! To je přesně hloupost nás lidí. A ešče větší hloupost se ozvala zpoza okna: "To máš z toho, že ho učíš samý kraviny!" pravil pan stavitel.

"Tý jofka, tak to sis ale panáčku natentonoc do vlastní obuvi!" ozvala jsem se důrazně (pro citlivé čtenáře jsem některé silnější pasáže zcenzurovala ☹ ☹ :D:D) . "To si děláš todlencto, že jo? Dyk si byl první, kdo ho do toho vokna tehdá lákal!! " dostalo se panu milýmu staviteli upřesnění. A tudíž už ani nepípнул a jen si tam tak štrachal s hladítkem po parapetu ☹ ☹ . No a Rumíček, aby mu to nebylo líto, šel se mnou lítat za dummíkem na provázku.

Halt prostě některý věci radši pro příště vynecháme.